

Bosmuis *Apodemus sylvaticus*

De acrobaat onder de muizen

De bosmuis *Apodemus sylvaticus* L. staat ook wel bekend als de acrobaat onder de muizen. In de winter wil het dier nog wel eens een woning opzoeken als beschutting tegen de kou. Of een voedertafel voor buitenvogels, om mee te snoepen van het vogelvoer.

De bosmuis, die vooral 's nachts opereert (maar steeds meer overdag wordt aangetroffen) is een uitstekende klimmer en zwemmer. Met het grootste gemak neemt hij sloten van drie meter breed. Bij het klimmen komt hij niet hoger dan 3 tot 4 meter. In bomen loopt hij moeiteloos over de dunste twijgen (een huismuis zul je dit niet zien doen), zijn lange dunne staart gebruikend als evenwichtorgaan en bij uitzondering als grijporgaan.

Gangstelsel

In tegenstelling tot huismuizen kunnen bosmuizen een tamelijk diep gangstelsel graven -tot ruim één meter- met woon- en voorraadkamers en twee of drie ingangen. Het hol (slaapgedeelte) wordt bekleed met droge bladeren of gras. Waar dit mogelijk is maakt de bosmuis gebruik van de gangen van andere muizen. De snelheid van verplaatsen van de bosmuis en het gemak waar mee hij hindernissen neemt, maakt het voor zijn vijanden moeilijk om hem te verschalken.

Omdat het dier evenals de huismuis graaft en klimt (maar beter), kun je het vooral in de koude jaargetijden op allerlei plaatsen binnenshuis aantreffen, ook in boerderijen, veechuren, kippenchuren etc., etc. waar de bosmuis wel eens voor veldmuis wordt versleten.

In huis

In huis gedraagt de bosmuis zich nagenoeg identiek aan de huismuis, doch verdragen doet hij die niet: meestal rust hij niet vóór hij zijn medebewoner heeft verjaagd of gedood. Ook in het wild vertoont de bosmuis territoriumgedrag en zal het andere soorten

In de winter snoept de bosmuis graag mee van vogelvoedertafels, ook al vereist dit de nodige acrobatische capriolen. De bosmuis heeft diverse streeknamen: springmuis, springer, langstaart-veldmuis, grote-veldmuis, langsteert, grillog, springmoes, (Groningen), hazzemüs (Friesland)

uit het territorium verdrijven.

De bosmuis is hoofdzakelijk een zaadeter, maar snoept ook graag van vruchten en bollen van tulpen, hyacinten en krokussen. In bossen zijn beukenootjes en hazelnoten, eikels en zaden van de spar favoriet. Insectenpoppen, eieren van zangvogels zijn niet veilig. Ook jonge vogels staan op zijn menu.

Uiterlijke kenmerken

Door zijn kleur onderscheidt de bosmuis zich van de andere muizensoorten. De lichtere vuilwitte tot lichtgrijze buikzijde is door een scherpe demarcatielijn (vaak oranje/bruin) gescheiden van de rugzijde,

die grijs- tot kastanjebruin is gekleurd. Ook de staart is tweekleurig: de bovenkant is donkerder. Het is een forse muis met een lichaamslengte van 7.4-10.7 cm, een spitse snuit, grote uitstaande oren, opvallend zwarte ogen en een lange staart: 7.3-11.5 cm. De oren en ogen zijn groter dan die van de huismuis, van wie hij zich voorts onderscheidt door een grotere kop, een slanker postuur en krachtiger ontwikkelde achterpoten en -voeten; de achtervoetlengte bij de huismuis is maximaal 2 cm, bij de bosmuis ruim 2 cm tot 2.5 cm. Die eigenschap stelt het dier in staat om zich met typische sprongen voort te bewegen. #